

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacra Veterum Temporum Uti Et Evangelica, Ac
Apostolica Historia**

Steinhart, Franz

Ingolstadii, 1734

VD18 90104692

Cap. VIII. Stabilitur è Danielis Hebdomadis, annisque Judæorum sabbaticis,
Mundi duratonem à sui origine ad vulgarem Christi Epocham esse quater
mille præcisè annorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62332)

Thare natales sortitus sit, ut adeò stante veritate eclipsis solaris in China paulò ante diluvium apparentis liquida maneat præsentis controversiæ decisio, cum in utraque suppositione tam vernalis quam autumnalis Tekuphæ nulli alii solis deliquio apud Sinenses visibili insignes anni congruant præterquam bis millesimus trecentessimus quadragesimus quartus die Junii quinta, & 2343. die 18. Novembris.

Ex eo ipso phænomeno solis deficientis ante mundi naufragium apud Sinenses spectato validè confirmari potest, quòd capite secundo dictum, Saleum videlicet natum anno Arphaxadi trigésimo quinto: Si enim Cainani ætas deducta ibidem orbis conditi chronotaxi præterea addatur, diluvium à vulgari Æra Christi distaret 2374. vel 2434. annis, quibus tamen, uti & aliquot annis ante, aut post nullum habetur indicium eclipsis solis mente secundo in Sinis visibilis, ut rem ipsam periclitanti Uranophilo manifestum evadet. Sed difficultas ea, ut loco cit. ostensum, textam à me ex ipsis SS. Paginis chronologiam nil valet interturbare, sive dein inter Arphaxad, & Sale interserendus venerit ipse Cainan, quod ob irrefragabile D. Lucæ testimonium mihi quoque probabilius apparet, sive non sit interserendus, prout Petavio & aliis visum.

CAPUT VIII.

Stabilitur Mundi hactenus definita ætas quater mille annorum usque ad æram vulgarem Christi ex Danielis hebdomadis & annis Judæorum Sabbaticis.

DAnielis IX. prædicatur adventus & mors Christi Domini, ille post hebdomadas LXIX, ista earundem elapsa periodo, & tribus cum dimidio præterea annis. Constat autem, atque etiam inter Chronographos convenit, hebdomadam quamvis, quarum ibi sermo, non dierum sed annorum septem cyclo esse concludendam. Sive autem septennium illud ab anno solari, sive à lunari derives, æqua utrinque habebis temporum spatia, modò lunæ annum Hebraico mo-

F

re

re aptè ad cursum solis reduceris, insertis suo loco mensibus embolismis, ut habet major & melior pars Scriptorum, contra paucos arbitratos, istarum hebdomadam annos omnes & singulos constitisse duntaxat 354. diebus, qualis est anni lunaris communis quantitas. Nempe Auctores hi elidere volebant eos tredecim annos, quos suæ chronotaxi minus rectè intruserant principium hebdomadarum submovendo in Artaxerxis annum vigesimum, quod septimo magis congruè dedissent, prout ex dicendis liquebit. Vaticinium autem Gabrielis Archangeli de his hebdomadis ad Dnielem ita sonat.

Septuaginta hebdomades abbreviatae sunt super populum tuum, & super urbem sanctam tuam, ut consummetur pravaricatio & finem accipiat peccatum, & deleatur iniquitas & adducatur justitia sempiterna, & impleatur visio, & prophetia, & ungetur Sanctus Sanctorum. Scito ergo & animadvertite: ab exitu sermonis, ut iterum adificetur Jerusalem usque ad Christum Ducem hebdomades septem, & hebdomades sexaginta duae erunt, & rursus adificabitur platea, & muri in angustia temporum: & post hebdomades sexaginta duas occidetur Christus & non erit ejus populus qui cum negaturus est. Et civitatem, & sanctuarium dissipabit populus cum Duce venturo: & finis ejus vastitas, & post finem belli statuta desolatio. Confirmabit autem pactum multis hebdomada una, & in dimidia hebdomadis deficiet hostia & sacrificium: & erit in templo abominatio desolationis: & usque ad consummationem & finem perseverabit desolatio. Paraphrasin hujus prophetiae, uti & quomodo Christi Ducis tempore ad unguem impleta sint omnia, passim tradunt Sacrae Scripturae Interpretes. Chronologi verò id solum eontrovertunt, cui determinatè anno ille sermonis exitus, ut iterum adificetur Jerusalem, sit illigandus. Nam, ut nuper insinuat, deduci posse videtur ab Epochis quatuor diversis. 1. à Cyro Rege Persarum, quando expugnata Babylone Chaldaicum imperium Persico adjecit: anno siquidem primo regni Babylonici, ut habetur Esdrae I, cap. I. v. 1. Monarcha ille facultatem Judæis, soluta captivitate septuaginta annorum, concessit redeundi in patriam, & templi Solimani iteratò extruendi. 2. Ab anno sexto Darii Hystaspis tertii à Cyro Persarum Regis, quo anno Jerosolymis completa Domus Dei, uti perhibetur Esdrae I c. VI. §. 3. Anno septimo Artaxerxis Longimani, tunc enim ipse Esdras a Persico hoc Rege amplissimas obtinuit litteras ad fratras ejus in Judæa habitantes, ut omni ope Hebræos Babylone ad pro-

propria reduces juvarent, totumque id, quod valeret conferre ad templi & urbis reedificationem, suppeditarent liberaliter. vid. I. Esdræ VII. ubi præsertim notanda verba illa versûs 6. *Et dedit ei* (scilicet Esdræ) *Rex secundum manum Domini Dei ejus super eum omnem petitionem ejus*, adeoque illimitatam potestatem omnia Jerosolymis iterum constituendi, & deducendi ad umbilicum, prout ante captivitatem Babylonicam sese habuerant. 4. Denique anno 20. ejusdem Artaxerxis Regis, quando Nehemias acceptis literis ad Duces habitantes in circuitu Jerusalem, ne instaurationem Solymæ urbis impedirent, illuc ascendit, opusque egregie urfit cum suis, qui manu una construebant muros, altera repellebant hostes, id operis vi omni impedire molitos, uti habetur II. Esdræ II. & sequentibus.

In eo porro, quod per tempus Christi Ducis intelligendus sit baptisimus, & prædicatio ejus, Scriptores penè omnes consentiunt: tunc enim in columbæ specie descendit in Christum Spiritus Dei, & de cœlis audita Patris voce: *Hic est filius meus dilectus, in quo mihi complacuit.* Matth. III. v. ultimo, Servator populi sui constitutus est Dux. Priorem autem controversiam, quod attinet, ex dictis demonstrativè, ni fallor ostensum, nec anno 1. Cyri, nec 6. Darii posse tribui exitum sermonis, *ut iterum adificetur Jerusalem usque ad Christum Ducem*, seu LXX hebdomadarum abbreviatarum exordium, eò quod longè plures anni inter Cyrum, uti & Darium Hystaspidem, atque Christum Ducem intercedant, quàm hebdomades septuaginta, etiam non abbreviatæ exigant. Annus verò Artaxerxis vigesimus, si cum communi historicorum Dario Hystaspidæ regiminis annos 36. Xerxi verò ejus filio post quem Persicum Regnum Artaxerxes Longimanus tenuit, annos 10. tribuamus, excessu peccat.

En rationem horum manifestam, indeque mediatè & deductivè inferetur, Gabrielis vaticinium soli anno Artaxerxis septimo congruere, licet hoc ipsum etiam directè, & immediatè ostendiqueat.

Hebdomades LXX. involvunt annos 490. Adde istos anno alteri Imperii Chaldaici Cyri, seu anno mundi 3466. supra cap. V. constituto, & constabitur annus *Æ. M.* 3956. quadraginta quinque omnino annis distans ab *Æ. V.* & multò pluribus à Christi Ducis baptismo. Annus verò sextus Darii Hyst. illuc quidem, accedit pro-

pius annorum viginti unius intervallo, ut liquet ex dictis, ab Epocha tamen vulgari adhuc annis 24. recedit. Juncta enim anno Mundi

sexto Darii respondenti illa Danielis septuagenariae periodo
obtineretur annus Æ. M. 3487
490

adhuc 24. annis remotus à quater millesimo primo, quem ex SS. Bibliis usque ad Nabuchodonosorem & Cyrum, & inde ex infallibilibus Astronomiæ tesseriis usque ad Æ. V. cap. VI. deduximus liquidissime.

Quoad Artaxerxis annum vigesimum, attributis, Hystaspidae juxta communem AA. opinionem regiminis annis 36, & Xerxi 20, ita proceditur. Annus sextus Darii erat mundi 3487
additis 30. residuis ejusdem Darii 30
uti & 20 Xerxis imperio congruentibus 20
nec non totidem Artaxerxis 20
ac præterea inde usque ad Christum Ducem, 483

hebdomadis scilicet sexaginta novem, habetur annus Æ. M. 4040, qui excessu peccat annorum quindecim, cum baptismus Christi Ducis, uti sectione tertia ostendam, incidat in annum Æ. Vulg. 25. adeoque Æ. M. 4025. Patet ergo à modò dictis ternis Epochis non posse derivari *Exitum sermonis, ut iterum adificetur Jerusalem*, seu auspicia hebdomadarum Danielis. Ad annum proin septimum Artaxerxis exitus ille reducendus erit, cum præterea in istum annum chronologi ferè unanimi calculo, & in unum è quatuor illis regnorum annis penè universi consentiant.

Immediatè & directè ex hebdomadis Danielis Christi baptismus seu annus Æ. V. respondens, sic eruitur. Annus secundus Cyri è S. Scriptura elicitus erat Æ. M. 3466

anni residui Cyriani Regni 6

Regiminis Cambysis 8

Darii Hystaspidae 36

Xerxis 20

Artaxerxis septimus currens 6

Hebdomadae sexaginta novem 483

summa dat annum Æ. M. 4026

Inde subtrahere annum Æ. V. quo, ut sectione sequenti cap. 8.

& *sect.* 3. cap. 1. dicitur, Servator declaratus est Dux populi
& manebit *Ætas Mundi* incunte *Æ. V.* anno primo
eadem cum deducta ab eclipsibus.

Me non advertente cuius liquidum hic fit, paucos annos,
qui circa baptismum Christi Ducis controversi solent, nil prodesse, ut
ex anno septimo in vigesimum Artaxerxis detorqueatur initium
hebdomadum Danielis, posterior si quidem Epochæ non paucis,
sed quindecim omnino annis tempus baptismalibus undis tincti Ser-
vatoris retardat. Exordio autem seprimanarum competente ejus
Regni anno septimo, *Ætas Mundi* ad *Æ. V.* manifestè colligitur
quatermille annorum id, scilicet Mundi anno ad 4001.

Quo eadem ex annis quoque Sabbaticis deduci valeat, sciend-
um in veteri testamento tres haberi certos. Primus fuit annus
Seleucidarum 149, quo Antiochus Eupator Epiphanis filius cum Lysia
Hierosolymam obsedit, vid. I. Machab. VI. 53. Vocatur autem an-
nus iste eodem capite v. 20. centesimus quinquagesimus. Libro
verò II. Machab. XIII. 1. centes. quadages. nonus, quia nempe an-
ni hi Seleucidarum vel Græcorum libro I. inchoari solent à Mense
Nisan, qui Martio vel Aprili nostro respondet. Libro autem II. à
mense *Tisri* cum Septembri aut Octobri conveniente. Prius ab
Hebræis dicitur anni sacri exordium, posterius anni politici, ut aliàs
insinuat.

Sabbaticus alter exstat I. Machab. XVI. 14. dictus annus Se-
leucidarum centesimus septuages. septimus, quo Simon Hyrcani pa-
ter in munitiuncula Doch interfectus est Ptolemæi generi sui insidiis.

Tertius denique à capta per Herodem & Sosium Jerosolyma in-
signis est Coss. Agrippa, & Caninio, qui fuit annus Julianus, seu à Ju-
lio Cæs. institutus, nonus, ante *Æram Christi* vulgarem triges. se-
ptimus, Urbis cond. 717. Videatur Joseph. Hebr. l. 14. antiquit.
Judaic. c. 27. Porro annus iste erat Græcorum 275, ut patebit
constituito eorum anno primo, quorum ara duodecimo post mor-
tem Alexandri anno primordia, & nomen accepit à Seleuco Nica-
nore, etiam *Dhilkarnaim* dicta. Inde Græci, & alii orientis popu-
li, quibus Seleucus imperavit in Babylonia & Media suos annos pu-
tant, imò ipsi olim Hebræi, prout è citatis Machabæorum libris pa-
ter. Hujus autem Epochæ tempus est indubium, utpote notis Astro-
nomicis, compluribus stabilitum. Illas refert Albategnius libro de

scientia stellarum. Solis eclipsim Astronomus iste observavit Aractæ anno ab obitu Alexandri 1214. *Dhilkarnaim* verò 1202. luminaribus in Leone constitutis. E Petavii tabulis phænomenon congruit anno æræ christianæ 891. diei octavæ Augusti 12. H. 42. m. post mediam noctem Aractæ, ubi quantitas eclipsis colligitur fuisse 8. dig. 48. scrup. circiter. Subtractis itaque 891. à 1202. restat annus primus Seleucidarum ante Æram Christi vulgarem 311.

Anno *Dhilkarnaim* 1194 ab Alexandri obitu 1206. visa Aractæ eclipsis lunæ die 23. Tamuz (mensis 15. Julio respondet in calend. Juliano) hora 8. p. m. sole in quarto Leonis gradu versante. Congruit annus Æ V. 883. Plenilunium verum eruitur d. 23. Julii h. 7. 34. m. quantitas deliquii 10. dig. 15. scrup. quare annus primus æræ Seleucidarum à christiana Epochâ iterum distat 311.

In eodem Aractensi Horizonte contigit alius lunæ defectus anno à morte Alexandri 1224. *Dhilkarnaim* 1212. hora 15. 35. m. Phæbo existente in Leonis gradu decimo quarto. Eclipsi huic debetur annus Æ V 901, & dies tertius Augusti, quo manè hora 35. penitus defecit luminare minus. Subtractis 901. à 1212. remanent denuo 311. Ex his igitur evidens fit annorum primum Epochæ Græcorum præcessisse annum primum Æ. V. christianorum annis trecentis undecim.

Jam verò hæc Epochâ *Dhilkarnaim* reducitur hac ratione ad Æram Mundi. Annus quintus Nabuchodon. ostensus est coincidisse cum anno Æ. M. 3380. fuisse remotum ab Æ. V. 621. à qua distat Æ. Seleucidarum 311. differentia recessus Epochæ utriusque ab Æ. V. continet annos 310. qui adjecti anno quinto Nabuchodonof. seu Æ. M. 3380. dant annum Æ. M. 3690. currente anno primo Æræ *Dhilkarnaim*. Ternis igitur sabbaticis anno Seleucidarum

	149
	177
	275
respondent anni Æ. M. 3838. 3866. 3964. iidemque Sabbatici ab	
Æ. V. Christi recedunt 163. 135. 37. annis. Additis invicem Æræ	
Mundi & recessus ab Æ. V. annis seu	3838. 3866. 3964.
&	163. 135. 37.
obtinetur ætas mundi ineunte Æ. V. 4001. 4001. 4001. q. e. d.	Ab-

Abstineo pluribus, quæ suppetent methodis firmandi ætatem mundi quater mille annorum usque ad *Æ. V.* à christiani nominis assensu communissimè receptam. Sufficere enim possunt hæc dicta, totumque negotium omnium optimè sola duce *S. Scriptura* perficitur. Hanc præse secutus sum ubique, una excepta lunæ eclipsi celebratâ anno quinto Nabopallassari, seu Nabuchodonosoris magni, qui ipse annus ex *SS. Pagine* mundanæ epochæ fuit aptatus. Deliquium autem istud lunare Babylone esse observatum Scriptores vetustissimi testantur, ut aded humanam fidem, eamque firmissimam mereantur, ut quid enim illi in re ad oculum patente decipere vellet posteros, vel ipsi possent decipi? Chronotaxis hæc ab origine rerum conditarum ad annum, quo exeunte vulgò signantur Natales Domini sua etiam numeri rotundi 4000. simplicitate præplacere debet aliis non multum inde per defectum, vel excessum abludentibus. Quater mille enim circiter annos ex *Vulgata* colligunt omnes, qui inde seu ab orbe condito usque ad ejusdem reparationem per Servatoris in has terras ingressum, suas texuere chronologias.

Adjungo dictorum Anacephalæosin, ut uno velut intuitu per sex gradus deducta mundi ætas quater mille annorum à sua genesi usque ad Christi natales, seu vulgarem æram christianorum pateat.

A conditu rerum ad diluvium fluxere anni completi ostensum id capite I.	1656
A diluvio usque ad exitum filiorum Israel ex Ægypto seu ad promulgationem legis lapsi sunt anni (cap. II.)	797
A promulgata lege ad Templi Salomonici ceptam structuram (cap. III.) annorum periodus evoluta	520
A condito templo usque ad desolationem ejus (cap. IV.) intersunt anni	421
A desolatione templi usque ad ejusdem instaurationem secundo anno Cyri factam (cap. V.) transiere anni	71
Denique ab eo Cyri anno seu restauratione templi usque ad Æram Vulg. Christi (cap. VI. & VIII.) completus est cyclus annorum.	<u>535</u>
Ergo summa totius ætatis mundi à sui origine usque ad humani generis reparationem seu <i>Æ. V. Christi</i> , quæ mundi ætas erat ostendenda.	4000.

SE-